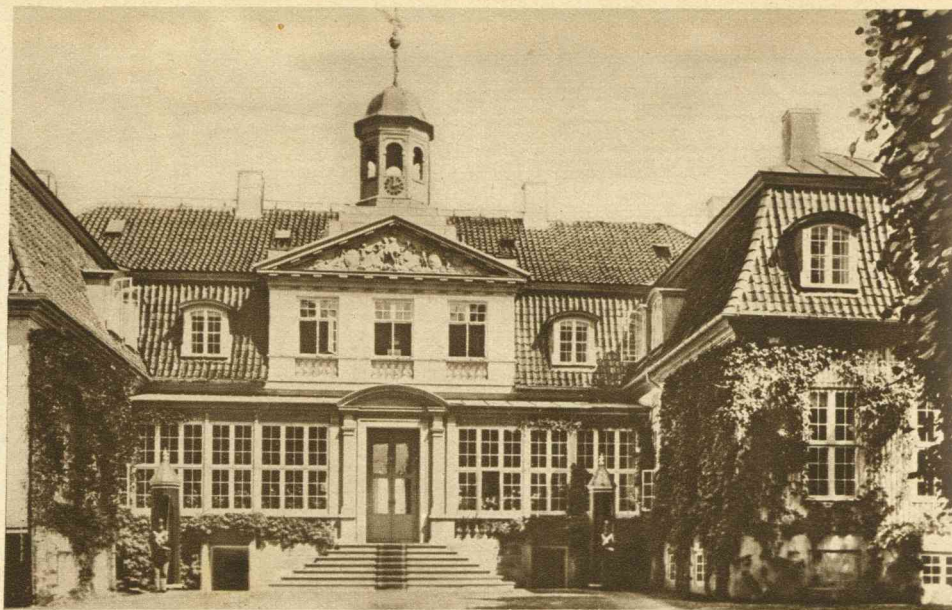

De muziek van de lijfwacht voor het Koninklijk slot Amalienborg, te Kopenhagen.

„Sorgenfri”, het buitenverblijf van Koning Christiaan.

HAAR VLUCHT

Door G. A. Dieterle

INLEIDING.

HAAR VLUCHT” is een kort spel van den huiselijken haard, met intermezzo op straat. Personen: twee; Willy, de ontaarde echtgenoot en Hortense, de diep ongelukkige vrouw.

Het spel bestaat uit drie kleine bedrijven en begint na een huiselijke oneenigheid over een door Hortense gekochten hoed.

Het eerste bedrijf speelt in de huiskamer. Willy zit in een crapeau voor de open veranda-deuren en leest in een boek. Hortense, gekleed om uit te gaan, staat bij de kamerdeur.

Verder heerscht er in de kamer een drukkende stilte.

EERSTE BEDRIJF.

Hortense: „Ik loop van je weg!”...

Stilte.

Hortense: „Ik loop van je weg, Willy,... weg loop ik en kom nooit meer terug... Willy... Willy... hoor jij het niet!”

Willy (zonder op te kijken): „Zeg je wat, kind?”

Hortense: „Zeg je wat... Dat vraagt zeg je wat! Ik zeg, dat ik je haat, dat ik je niet meer zien kan, dat je een mispunt bent... Ik zou je wel willen vermorzelen... Je hebt me ongelukkig gemaakt... Maar blijf je daar dan maar kalm zitten, als ik wil wegloopen... Je denkt zeker dat ik het niet doe... Maar ik doe het zeker.” (Zij opent de deur, blijft in den post staan en kijkt met minachtenden blik naar Willy, die nu een sigaret aansteekt en de wolkes blauwen rook langzaam uit zijn mond laat pluimen).

Hortense: „Ik weet dat ik je vrouw geweest ben!” (Zij slaat de kamerdeur hard dicht, even later hoort men de huisdeur dichtslaan).

TWEED E BEDRIJF.

Plaats van handeling: de straten waarin Hortense loopt. Het bedrijf bestaat alleen uit stil spel van Hortense,

De Koningin van Denemarken met haar twee zonen.

(Foto Laurberg & Gad, Kopenhagen.)

omdat zij niet hardop zegt, wat zij denkt. De figuratie in dit bedrijfje zijn een paar mannelijke voorbijgangers, die Hortense nastaren omdat zij er aardig uitziet.

Hortense (denkt): „Zóó zijn de mannen allemaal; ze denken alleen om zichzelf en om hun vrouw nooit, die moet maar zorgen dat meneer niets ontbreekt. Vóór hun trouwen zijn ze lief en aardig en daarna gunnen ze je niet eens een nieuwen hoed... Wat een naarheid van een vent om een zuur gezicht te zetten, als-ie zoo'n dot van een hoed ziet... Duur... duur... die kwibus is mal... stapel gek is hij! Die hoed is heelemaal niet duur. Echt panama, gegarneerd met libertyzijde en roode kersen. Wat is die hoed rijk aan kleuren en wat een zwier zit er in... Ik heb er vast reuzen-chance mee...

Duur... mal is-ie... ze vroegen me dertig gulden en ik heb net zoo lang afgedongen dat ik hem voor vijftwintig kreeg. Je hebt een geheele kast vol hoeden... 't Mocht wat... Zoo'n stumperd van een man weet natuurlijk niet dat je een hoed van verleden jaar deze zomer niet meer dragen kan... Daar kan-ie met zijn bekrompen verstand niet bij... Maar hij krijgt nu een lesje... Wat een mispunt, om me niet tegen te houden... Ik dacht dat hij op zou springen, me tegenhouden en me om vergiffenis vragen... Maar, oelepietje... Hij stak een cigaret op... Zou-ie nou in angst zitten?... Wat zou hij nu doen?... Hij kan berouw hebben en in zijn stoel zitten huilen. Maar 't blijft een onbeschaamdheid, om te zeggen: je had me toch eerst kunnen vragen of je hem koopen kon... Zoo iemand spreekt nog over gelijke rechten tusschen man en vrouw... Er is deze maand nog al veel te betalen, we zijn een beetje court d'argent... Hij had wel gelijk... Nee, gelijk heeft een man bij mij nooit; uit principe niet... Ik was een heel klein beetje onnadenkend... Het verveelt me op straat... Waarom heeft-ie me niet tegengehouden... Wat zou hij onmiddellijk na mijn vertrek zijn gaan doen... Zou hij de burens bij elkaar geroepen hebben?... Wat een angst!... Stel je voor dat het huis leeg is... Waar zou hij dan wezen... En als hij thuis is en om me zit te treuren, wat zal hij dan juichen als ik ineens voor hem sta... 't Is vreeselijk warm... Hoe dicht ik bij huis kom, des te benauwder krijg ik het... Gelukkig, er staan geen menschen voor m'n deur... De burens heeft hij er nog niet bijgehaald.” (Ze steekt den sleutel in het slot van de huisdeur).

DERDE BEDRIJF.

Hortense loopt snel op haar teenen door de gang. Ze luistert aan de kamerdeur, maar hoort niets. Ze wordt hoe langer hoe zenuwachtiger en zou nu wel heusch willen vluchten. Ze luistert nog eens heel aandachtig. Buiten rijdt een kar voorbij.

Hortense: „Hè, die akelige kar... maar wachten totdat-ie voorbij is... Ja, ik hoor wel iets... een iets vreemds, iets dat een schrapend geluid maakt... Wat zou het wezen? (Ze werpt de deur open). Willy, Willy, sta jij je te scheren?”

Willy (zijn met zeep bedekt gelaat naar de deur wendend): „Zooals je ziet... Ik dacht niet dat je binnen het kwartier terug zou zijn.”

De Koning op een wandelrit door Kopenhagen. Zooals men op deze foto ziet, beweegt Z. M. zich vrij door de straten en worden er niets geen bijzondere maatregelen getroffen.

(Foto Ferslew & Co.)